

## DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Fkf.II.547/2014/6.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2014. október 22. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2014. november 4-én kihirdette a következő

ítéletet:

Az előre kitervelten, aljas indokból, különös kegyetlenséggel, több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt fk. vádlott ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2014. március 25. napján kihirdetett 26.Fk.530/2013/43. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott élet elleni cselekményét az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdése, valamint a (2) bekezdés a), c), d) és f) pontja szerint minősíti.

A vagyon elleni bűncselekmény minősítése helyesen: rongálás bűntette (1978. évi IV. törvény 324. § (1), (3) bekezdés).

A vádlott fiatakorúak börtönbüntetését 10 (tíz) évre enyhíti.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára utalást mellőzi.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 4000 Ft - a vádlottat terhelő - bűnügyi költség merült fel.

Indokolás:

A Debreceni Törvényszék fk. vádlottat a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a), c), d) és f) pontjai szerint minősülő - (előre kitervelten, aljas indokból, különös kegyetlenséggel és több emberen elkövetett) emberölés bűntettének kísérlete és rongálás vétsége (Btk. 371. § (1), (2) bekezdés a) pont) miatt halmazati büntetésként 12 év fiatakorúak börtönére és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megszüntette egyben a Berettyóújfalui Városi Bíróság 3.Bk.51/2012/2. számú végzésével a lopás vétsége (1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat d) pont) miatt kiszabott 1 év 6 hónap próbára bocsátást, hatályon kívül helyezve a próbára bocsátást kimondó

rendelkezést. A szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, megállapítva, hogy a vádlott a büntetésből legkorábban a kétharmad rész letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat magánfél javára 268.600 Ft kártérítés, az államnak 16.100 Ft eljárási illeték megfizetésére. Kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült 417.074 Ft bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a vádlott a büntetés enyhítéséért, a védő enyhébb minősítés megállapítása és enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést. Az ügyész nem élt jogorvoslattal.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.402/2013/6,7-I. számú átiratában az elsőfokú bírósági eljárást szabályosnak, a tényállást döntő részben megalapozottnak tartotta. Álláspontja szerint az csak a fiatalok terhelte érintő környezettanulmány adataival egészítendő ki. Az élet elleni cselekmény minősítése is törvényes, érvelése szerint azonban az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az új büntető törvény értelmében további minősítő körülményt, az idős koránál védekezésre korlátozottabban képes sértett sérelmére történő elkövetést is meg kellene állapítani, így az emberölés már öt okból minősülne súlyosabban. A rongálás vétségében azonban a bűnösség megállapítására tévesen került sor, mert az csak látszólagos alaki halmazatban áll a súlyos, a tűzgyújtással előidézett minősített emberölés kísérletével. Ennek megfelelően az első fokú ítélet megváltoztatására, az élet elleni cselekménynek az elkövetéskor hatályos büntető törvény szerinti minősítésére, a rongálás vétségében a bűnösség megállapításának mellőzésére, egyéb részekben a határozat helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakat fenntartva tett indítványt az első fokú ítélet megváltoztatására. A védő enyhébb minősítés, közveszély-okozás megállapítását kérte az élet elleni bűncselekmény helyett, továbbá a büntetés enyhítését indítványozta. Felszólalásában a vádlott megbánta tettét.

A védelmi fellebbezések nem alaposak.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábró az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírálta. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A megállapított tényállás azonban hiányos, egyrészt a fiatalok vádlott életkörülményeit, másrészt a tűz károsító hatásait illetően, valamint azon okból, mert nem tartalmazta a megszüntetett próbára bocsátással érintett ügyben megállapított tényállást. A megalapozatlanság ugyan a tényállás több részét érinti, teljesnek azonban nem ítéhető, ezért hatályon kívül helyezéshez nem vezethetett. Rámutat azonban arra az ítéletábró, hogy fiatalok elleni ügyekben mellőzhetetlen a környezettanulmány adatainak tényállásba foglalása, mint ahogy tűzgyújtással elkövetett, kísérleti szakban maradt cselekményeknél annak feltárása is, hogy milyen feltételek bekövetkeztek mellett lehetett volna a sértettek halálával

számolni. Ezen túlmenően töretlen abban a bírói gyakorlat, hogy a próbára bocsátás megszüntetése esetén, az intézkedést alkalmazó határozatba foglalt tényállást az új ügy tényállásának is tartalmaznia kell, ellenkező esetben az ítélet jelentős mértékben hiányossá válik. Az elsőfokú bíróság e körben lényegében nem állapított meg tényállást, mely rendszerint hatályon kívül helyezési ok, jelen esetben azonban speciális a helyzet, mert egy jogerős határozat tényállását kellett jelen ítéletbe foglalni, melyre az iratok tartalma alapján volt lehetőség, hiszen az adott esetben nem konkrét, ténybírói jellegű ténymegállapításról volt szó.

A részleges megalapozatlanság a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján orvosolható volt. Az ítélet tábla a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében a következőkkel egészíti ki.

A fiatalok családja szegényes körülmények között él egy háromszobás, megfelelő fűtéssel el nem látott, komfort nélküli családi házban. Az átmeneti intézeti nevelésbe vett vádlott szökése idején családja ingatlanán tartózkodott. A gyermekkel családjában folyamatosan probléma volt, nehezen kezelhető magatartása miatt. Agresszív, tette következményeit nem érdeklő, a számonkéréstől nem tartó személyiségnek ismerik (nyomozási iratok 399-401. lapszám alatt csatolt környezettanulmány).

A tűz időben történő oltásának hiányában a meggyújtott faszerkezet az intenzív égés által összeomlik, az un. porfödém leszakad, ezen esetben a teljes épület megsemmisül a kiegészítő (igazságügyi szakértő tűzvizsgálati szakvéleménye, 25.Fk.530/2013/8.sz. jkv. 20.o. 5.bek.).

A Berettyóújfalui Városi Bíróság 3.Bk.51/2012/2. számú végzésében megállapított tényállás a következő.

Fk. vádlott és testvére, gyk. 2011. szeptember 10. napján 14 óra 45 perc körüli időben kerítésátmászás útján bementek szomszédjuk, szám alatti, felújítás alatt álló, lakatlan lakóházának udvarára, ahol a ház hátsó kis ablakát a vádlott egy fadarabbal betörte, majd az ablakkeretet bedobta a házba. A vádlott és gyermekkorú társa a lakásba az ablakon át bemásztak, ahol gyk. a helyszínen talált csavarhúzókkal a konyhában lévő tűzhelyről a gázpalackot leszerelte, majd a szobában a televízióról az Orion típusú DVD lejátszót szétszerelte, és azokat, valamint 2 db wc papírt, 1 db mosogatószivacsot, 1 tucát csipeszt, 1 flakon hígítót, 1 flakon mosószert a helyszínen talált 2 db szatyorban a vádlottal együtt az udvarra kivitte jogtalan eltulajdonítási szándékkal. Fk. vádlott a lakásból az alábbi értékeket tulajdonította el jogtalanul oly módon, hogy azokat a helyszínen talált, 4000 Ft értékű, négy személyes ágyra való plédbe tette a hozzátartozó hordtáskával együtt:

|                                              |          |
|----------------------------------------------|----------|
| 1 db 4x2,5 méteres függöny                   | 2.990 Ft |
| 1 db négy személyes rekamiéra való ágytakaró | 4.500 Ft |
| 1 db 40-es horgászorsó                       | 8.000 Ft |
| 1 db kétszemélyes un. kotyogó kávéfőző       | 1.500 Ft |
| 1 db kisfejsze                               | 1.000 Ft |
| 20 méter drót                                | 200 Ft   |
| 1 liter napraforgó olaj                      | 499 Ft   |

|                           |          |
|---------------------------|----------|
| 0,5 kg-os Karaván kávé    | 1.300 Ft |
| 4 db-os fakanál készlet   | 250 Ft   |
| 2 doboz gyufa             | 20 Ft    |
| 1 db wc öblítő            | 899 Ft   |
| 3 db tok nélküli DVD film | 450 Ft   |

Ekkor az udvaron tartózkodó gyk. észlelte a lakásához közeledő sértettet, ezért a vádlott és a társa a helyszínről elmenekültek oly módon, hogy az udvarra kikészített értékeket hátrahagyták, míg a plédben lévő értékekkel szomszédjukhoz, mentek, akinek azokat értékesítésre ajánlották, azonban az értékeket nem vásárolta meg, mert az eltulajdonított tárgyakat felismerte és értesítette a sértettet. A vádlott és gyermekkorú társa a házuk melletti lucernásba elrejtették a pléddel együtt az eltulajdonított dolgokat, melyeket a szomszédok megtaláltak és a sértettnek visszaszolgáltattak. A vádlott cselekményével sértettnek 25.608 Ft kárt okozott. Az okozott rongálási kár 3000 Ft, mely nem térült meg (a próbára bocsátással érintett csatolt büntetőíratok tartalma).

A kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 352. § (2) bekezdés értelmében a másodfokú ítékezés alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság a lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, az iratok tartalmának és a logika szabályainak megfelelően értékelte. A vádlott a nyomozás során több ízben feltáró jellegű beismerő vallomást tett, melyet megerősített a személyi bizonyítás, különösen a gyermekkorú elkövető-társak tanúvallomásai, valamint a tűzvizsgálati jelentés, a helyszíni szemle és a tűzvizsgálati szakértői vélemény adatai is. A törvényszék a bizonyítékokat egyenként és kölcsönhatásukban is vizsgálta és részletes indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokra alapítja a tényeket, és melyek nem képezhetik a tényállás alapját. Az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő és ténymegállapító tevékenysége perrendszerű, törvényes, az abban foglaltakkal a másodfokú bíróság is egyetértett. A megalapozott tényállást egyébként jogorvoslat sem támadta. Az ügyben központi jelentőségű volt a tűzvizsgálati igazságügyi szakértői vélemény, mely a nyomozás során készített írásos változatában valóban nem volt megfelelően pontos és egzakt, ezért a szakértő tárgyalási meghallgatása nem volt mellőzhető. Az elsőfokú tárgyaláson azonban a szakértő részletes és hitelt érdemlő választ adott arra, hogy a sértettek által használt lakótér, ezáltal nyilvánvalóan a sértettek élete is veszélyben volt, mert a faszervezet időben történő oltásának hiányában a porfödém beszakadt, a ház pedig kiégett volna teljesen. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének alaposan és részletekbe menően eleget tett. Megjegyzendő ugyanakkor, hogy szükségtelen az egyes személyi bizonyítékok tartalmának jegyzőkönyvi szintű felhívása, mely nem vitásan megnehezíti az ítélet áttekinthetőségét és közérthetőségét.

Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és alapvetően helyes a cselekmény jogi minősítése is azzal, hogy az ügyben helytállóan az elkövetéskor hatályos büntető törvényt, az 1978. évi IV. törvényt kell alkalmazni, amint arra a fellebbviteli főügyész kifogástalanul mutatott rá.

A cselekmény elkövetése után, 2013. július 1-jén hatályba lépett a 2012. évi C. törvénybe foglalt új büntető anyagi jogi kódex (továbbiakban Btk.). Az ítéltáblának elsődlegesen ezért vizsgálnia kellett, hogy az elbíráláskor hatályos büntető törvényt, vagy az 1978. évi IV. törvényt (régí Btk.) kell-e alkalmazni (BH2005.377). A büntető törvénynek az időbeli hatályra vonatkozó előírásai szerint főszabályként a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Kivételt jelent, ha a cselekmény elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálható el, mert ezen esetekben az új büntető törvény alkalmazásának van helye.

A vizsgálati folyamat során megállapítandó, hogy az élet elleni bűncselekmény büntetendősége és a büntetési tétele nem változott és mindkét törvény tartalmazza a középértékes büntetéskiszabásra vonatkozó előírásokat. Ugyanakkor az elbíráláskor hatályos Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontja szerint az emberölést súlyosabban minősíti az a tény is, ha a bűncselekményt idős koránál vagy állapotánál fogva védekezésében korlátozott személy sérelmére követik el. A feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó rendelkezések a Btk.-ban viszont kedvezőbbek az 1978. évi IV. törvényhez képest, a rongálás pedig az elkövetéskor hatályos törvény szerint büntettnék és nem vétségnek minősül.

Az időbeli hatályhoz fűződő elvek helyes alkalmazásához csak az vezethet, ha a bíróság kizárólag azon szabályoknak tulajdonít jelentőséget, amelyek az elkövetővel szemben valóban alkalmazásra kerülnek. A vizsgálat során a konkrét magatartást a bírói szillogizmus folyamatában mindkét jogszabály szerint „el kell bírálni”, s azt kell enyhébbnek tekinteni, amelynek alkalmazása enyhébb megítéléshez vezet. Miként a Kúria is rámutatott (I.Bfv.III.96/2014/5.), a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó kedvezőbb elbírálási lehetőség a Btk. 2. § szempontjából csak akkor vehető figyelembe, ha minden más rendelkezés terheltre kiható következménye az elkövetéskori és az elbíráláskori törvényben azonos. Az új törvény szerint alkalmazandó további minősítő körülmény megállapításának indokoltsága tükrében egyértelműen rögzíthető, hogy a vádlott esetében a 2012. évi C. törvény nem eredményezhet enyhébb elbírálást, ezért az 1978. évi IV. törvény 2. §-ának főszabálya szerint az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, függetlenül attól, hogy a vádlott terhére az ügyész nem fellebbezett, mert a súlyosítási tilalom büntető eljárásjogi szabály és jelen esetben az anyagi jogi szabályok vizsgálhatóak. Az elkövetéskor még hatályos, új tényállást tartalmazó büntető törvény a vádlottnál nem alkalmazható, függetlenül attól, hogy a rongálás súlyosabban minősül, mindez ugyanis a büntetőjogi főkérdések érdemi elbírálására nincs kihatással.

A minősítés kapcsán kiemelendő, hogy a vádlott egyenes ölési szándéka az irányadó tényállás alapján igazolt, mint ahogy helytálló a cselekmény előre kitervelt módon, aljas indokból, különös kegyetlenséggel és több emberen elkövetett emberölés kísérletének minősítése is, mely kísérlet befejezett és távoli, mert a sértettek sérülést nem szenvedtek. Az elsőfokú bíróság az élet elleni cselekmény tekintetében igen részletes és alapos indokolást adott (ítélet 40-44. o.), melyben foglaltakkal a másodfokú bíróság egyetértett. A már idézettek szerint a vádlott cselekménye az alkalmazandó büntető törvény (1978. év

IV. törvény) 166. § (1) bekezdése, valamint a (2) bekezdés a), c), d) és f) pontja szerint minősül.

Törvényes annak megállapítása is, hogy a közveszély-okozásban a bűnösség kimondására miért nem kerülhetett sor.

A védelmi fellebbezésben és perbeszédben kifejtettek az ítélőtábla a következőket jegyzi meg. A vádlott egyenes ölési szándéka az irányadó tényállás tükrében vitathatatlan, mint ahogy a tervszerű cselekmény előre kitervelt módon való minősítése is. A vádlott tettét, elhatározását követően, nem vitásan mérlegelve a következményeket, alaposan, a lehetőségekre felkészülve követte el gyermekkorú társaival. Nem kétséges az aljas indokból való elkövetés sem, hiszen jelen esetben olyan bosszú motiválta a cselekményt, mely a töretlen bírói gyakorlat szerint aljas indoknak minősül. A több emberen elkövetés is megállapítható, mert a vádlott tudata átfogta, hogy legalább két személy tartózkodik a késői órában a lakásban. A tűz által történő ölést az ítélkezés különös kegyetlenséggel elkövetettnek minősíti. Kétségtelen, hogy a tűzgyújtás által elkövetett öléseknél a lángokon kívül a tűz más károsító hatásai, így füst is halálhoz vezethet. Jelen esetben azonban az irányadó tényállás alapján rögzíthető, hogy reális lehetőség volt a ház teljes kiégésére abban az esetben, ha a födém beszakad. Az égő födém sértettekre hullása, a tűz lángjainak közvetlen megjelenése a sértetti környezetben olyan körülmények, melyek megfelelő erővel támasztják alá a különös kegyetlenséggel történt elkövetést. A védelmi érvekkel szemben a cselekmény nem minősíthető közveszély-okozás büntettének. A megalapozott tényállás szerint ugyanis a minősített emberölés törvényi tényállási elemei valósultak meg, amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a rongálásban a büntetőjogi felelősséget megállapította. A vagyon elleni bűncselekmény azonban helyesen az elkövetéskor hatályos törvényt alkalmazva az 1978. évi IV. törvény 324. § (1), (3) bekezdése szerint büntettnek minősül, figyelemmel arra, hogy a törvény 138/A. § b) pontja alapján a kár nagyobb mértékűnek minősül, szemben az elbíráláskor hatályos büntető törvénnyel.

Kétségtelen, hogy a rongálás és a tűzgyújtással elkövetett emberölés kísérlete halmazatának kérdésében nem egységes a bírói gyakorlat. A BH1993.83. számú eseti döntés - mely lényegében hasonló tényálláson alapszik - a bűnhalmazatot látszólagosnak ítélte, részletekbe menő, a halmazatot taglaló indokolást azonban nem tartalmaz. Az eseti döntés közzétételét követően több jogerős bírósági határozat viszont hasonló tényállás mellett megállapíthatónak tartotta a valódi bűnhalmazatot. E körben utal az ítélőtábla a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 8.B.708/2000/70. számú, illetve a Legfelsőbb Bíróság Bf.IV.2.566/2002/3. számú jogerős határozataira, ahol tűzgyújtás által több emberen, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének kísérletét valódi halmazatban állapította meg a bíróság a rongálás vétségével. Az eljárást utóbbi vétség tekintetében ugyan az elsőfokú bíróság a felelősségre vonás szempontjából csekély volta miatt megszüntette, de a Legfelsőbb Bíróság sem kifogásolta azon jogi álláspontot, hogy a bűnhalmazat valódi. Ilyen álláspont tükröződik a Győri Ítélőtábla Bf.I.53/2005/4. számú határozatában, de a Fővárosi Ítélőtábla Bf.5.187/2007/7. számú ítéletében is.

A rongálás az emberölésnek nem szükségszerű eszközcselekménye, még ha a tűzgyújtással való elkövetés rendszerint károkozást is eredményez. A jogtárgyak jól elhatárolhatóan mások, az élet testi épség, valamint a vagyoni viszonyok. Az ítélőtábla

álláspontja szerint ezért, figyelemmel a felhívott eseti döntésekre is, az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a halmazat valódi és a rongálásban is ki kell mondani a vádlott bűnösségét.

Arra hibátlanul mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a gyermekkor miatt nem büntethető tette társakkal elkövetett cselekménynek a vádlott önálló tette [I. Új Btk. kommentár 1. kötet (Polt Péter). Nemzeti Közszerolgalati és Tankönyvkiadó, Budapest, 2013, 105. o.].

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen feltárta, azonban az enyhítő tényezőknek nem tulajdonított kellő nyomatékot, így a vádlottal szemben túl szigorú büntetést szabott ki. Kétségtelen, hogy a vádlott élet elleni cselekménye négy oknál fogva is súlyosabban minősül, és a bűncselekményt próbaidő alatt követette el. Igen jelentős enyhítő hatása van azonban annak, hogy egyik sértett sem sérült meg. A kísérlet igen távoli, melyet a büntetés kiszabása során is figyelembe kell venni. Ezen okok miatt az ítéletábla a védelmi fellebbezést részben alaposnak találva a fiatalokúak börtönbüntetésének tartamát a közügyektől eltiltás mértékének érintetlenül hagyásával 10 évre enyhítette.

A büntetéssel kapcsolatos indokolás annyiban igényel módosítást, hogy az 1978. évi törvény rendelkezéseit szükséges felhívni, így a büntetés céljait illetően a 37. §-t, a büntetés-kiszabási elvekkel összefüggésben a 83. § (1), (2) bekezdését, az alkalmazott joghátrányt és a szabadságvesztést érintően a 108. § (1), (2) bekezdését, a 110. § (2) bekezdés a) pontját, a közügyektől eltiltásra nézve pedig a törvény 115. §-át.

Mellőzendő volt viszont a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjának feltüntetésa. A Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja ezt valóban előírja, de a törvényszövegből is kitűnően, a Btk. 38. § (1) bekezdésre utalással, kizárólag az elbíráláskor hatályos Btk. alkalmazása esetén. Az 1978. évi IV. törvény alkalmazásakor fentiek deklarálásának nincs helye, a vádlott a törvényi előírásból adódóan a büntetés háromnegyed részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra (1978. évi IV. törvény 112. § (1) bekezdés a) pont).

A törvénynek megfelelően került sor a korábban alkalmazott próbára bocsátás megszüntetésére, valamint törvényesek az ítélet egyéb, járulékos kérdésekben hozott rendelkezései is azzal, hogy a próbára bocsátás megszüntetésa az 1978. évi IV. törvény 73. § (2) bekezdésén, a beszámítás a 99. § (1), (2) bekezdésén alapszik.

Erre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a szükséges részben megváltoztatta, a törvénynek megfelelő rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

Az első fokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú döntésig a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása az 1978. évi IV. törvény 99. § (1), (2) bekezdésén alapszik.

Az ítéletábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Debrecen, 2014. november 4.

Dr. Elek Balázs sk.  
a tanács elnöke

Dr. Háger Tamás sk.  
előadó bíró

. Bakó József sk.  
bíró

ZÁRADÉK:

A Debreceni Törvényszék 26.Fk.530/2013/4. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2014. november 4.

Dr. Elek Balázs sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.